

Reménység Hollandiában

Írta: Megan Armknecht

Igaz történet alapján

Hollandiában járunk a második világháború idején, ahol a 15 éves lány, Grace Vlam él. A háború már hosszú ideje zajlik. Az országban az emberek éheznek és abban reménykednek, hogy a háború hamarosan véget ér.

Hollandia számára a 2. világháború utolsó éve volt a legrosszabb. A nácik teljesen elvittek mindent. Grace nem járhatott iskolába.

A házukban nem volt szén, hogy be tudjanak fűteni. Grace és a családja tulipánhagymát volt kénytelen enni, hogy ne haljanak éhen. Szörnyű ízük volt! Az egészben az volt a legrosszabb, hogy Apa még mindig hadifogságban volt.

Mégis érződött már valami remény a levegőben. Az emberek azt mondogatták, hogy a nácik veszítésre állnak. Aztán 1945 májusában a nácik megadták magukat. Hollandia ismét szabad lett! Az emberek az utcákon ünnepeltek. Grace ismét járhatott iskolába. Nem voltak katonák, akiktől félni kellett volna.

Ami pedig a legjobb volt, hogy amikor Grace és a testvérei egy nap hazafelé sétáltak az iskolából, a holland zászlót látták lengeni a házukon. Tudták, hogy ez csak egy valamit jelenthet.

„Apa hazajött!” – kiáltotta Heber.

Grace és az öccsei berohantak a házba. Grace nagy lendülettel átölelte Apát, aki szintén erősen megölelte őt. Annyira csodálatos volt, hogy Apa végre otthon lehetett!

Nem sokra rá élelmiszer-, ruha- és gyógyszeresomagok kezdtek érkezni Hollandiába. Az egyházi vezetők Salt Lake Cityből sokféle dolgot küldtek a háború után, hogy ezekkel segítsenek az embereknek. Grace még egy új ruhát is kapott! Addigra már öt éve hordta ugyanazt a ruhát, hát örült nagyon, hogy végre újat vehet fel. Évek óta először végre jól is lakhatott. A misszióelnökség és a holland kormány burgonyatermesztési projektbe kezdett az élelmiszerhelyzet javítására. Az egyháztagok rengeteg krumplit ültettek a környező földeken. Őszre már ezerszám ehetik a krumplit.

„Nézd!” – mondta Grace Apának az egyik zöldellő burgonyanövényre mutatva. „Soha többé nem maradunk éhen!”

Apa bólintott, de komoly maradt. Azt mondta: „Beszéltem Zappey elnökkel. Elmondta, hogy a németországi utolsó napi szentek még mindig éheznek, ahogy nem olyan régen még mi is. Ők nem kapnak úgy segítséget a kormánytól, ahogy mi.” Apa átkarolta Grace vállát. „Zappey elnök azt kérdezte, hogy odaadnánk-e a krumplinkat a német szenteknek.”

„Adjuk oda a krumplinkat?!” – kiáltotta Grace. De hát a nácik is Németországból jöttek! – Apa, még ha utolsó napi szentek is, akkor is csak németek.”

„Tudom, hogy nem könnyű – mondta Apa. – De ők is Isten gyermekei. Őket is szereti. Én megbocsátottam nekik, amiért fogságba hurcoltak. A Úr mindannyiunknak segíthet megbocsátani.”

Grace Apára emelte a tekintetét. Ő volt a legbátrabb ember, akit csak ismert, és Grace nem volt biztos benne, hogy neki magának is lenne bátorsága ugyanígy megbocsátani. Aztán eszébe jutott, amit a háború alatt az egyik tanára mondott az iskolában. Azt mondta, hogy nem minden német náci, és hogy nem az összes náci katona gonosz. Most pedig Németországban ugyanúgy éheztek a fiúk és a lányok, ahogy korábban Grace.

Mély lélegzetet vett. „Megértem – mondta. – Adjuk nekik a krumplinkat.”

Apa átölelte és elmosolyodott. „Nagyon derék lány vagy. Ezt nem könnyű megtenni, de mi Jézus Krisztus tanítványai vagyunk, ahogy a német testvéreink is.”

Grace elmosolyodott. A szívéből elillantak a haragos érzések, és nyugodt melegséget érzett. Meg tudott bocsátani a németeknek. Jézus pedig segíthet neki abban, hogy még szeresse is őket. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, New Jersey államban él.

A holland utolsó napi szentek mintegy 70 tonna burgonyát és 90 tonna heringet küldtek a német utolsó napi szenteknek. 1953-ban, egy óriási árvízvet követően a német szentek küldtek készleteket a holland egyháztagoknak.